

Prastará veža zla (#6)

Príspevok pridal Koladz
Streda, 06 jún 2007

Počas rozhovoru s Heroldom si Krakonoš dohodol stretnutie s miestnymi ěarodejmi a je mu umožnené krátke štúdium pod ich vedením. Narýchlo sa teda rozlúčil a vydal sa do ich sídla. Trojica dobrodruhov zatiaľ vypáďala ěkanie na svojho druhu utrácaním peďazí so svojho pokladu.

Rýchlo sa po malom mestečku rozniesla správa o bohatých cudzincoch, ktorí neváhajú pustiť svoje dukáty a obchodníci listivo zdvihli ceny svojho tovaru do veľkých výšok. V dohodnutom termíne do hostinca prišiel aj Benedikt. Druhovia sa zvitli a na druhý deň na zakúpenom voze sňahanom dvoma koďmi opustili mesto. Smer veľké centrum oblasti – prístavné mesto Suzail. Cesta ubiehala pomaly, hory sa vytrácali a za pár hodín cesty od prvého rázcestia, cesta smerovala krížom cez rozsiahly kráľovský les. Isa ukázal, že sa v prírode nestrafí a jeho úlovok nasýtil družinu. Na druhý deň cesty lesom sa družina utáborila na malej ěistinke popri ceste.

V noci sa z hĺbky lesa ozvalo vytie vlkov. Znepokojivý zvuk sa približoval až sa najhoršie obavy vyplnili. Svorka desiatich vlkov zaútočila na tábor. Zjaec pohotovo zobral do rúk horiaci kus dreva z ohniska a udržoval vlkov z jednej strany tábora v bezpečnej vzdialenosti. Ostatok družiny sa chopil svojich zbraní. Ku kmeďu stromu priviazané kone splasene erďia a vykopávajú nohami. Snáď náhoda, ěi zlý odhad skoku zo zadu prikrádajúceho sa vlka spôsobí, že sa jednému z koní podarí kopytom trafiť a jeden z vlkov padá k zemi s prerazenou lebku. Benedikt beží ku koďom a doráďa druhého vlka, ktorý na nich útočí. Druhovia zvädzajú náročné boj avšak postupne udolávajú vlčiu svorku. Jej posledné zbytky sa dajú na útek a miznú v temnote lesa. Zbytok noci prebehne bez ěalších incidentov.

Po ěalších troch dňoch cesty vychádzajú druhovia z lesa. Pred ich zrakmi sa rozkladajú rozsiahle planiny. Keďže sa blíži súmrak rozložia teda tábor na hranici lesa. Noc vystriedal deň, slnko príjemne hreje a družina pokľudne putuje krajinou užívajúc si pohodlia cesty na voze. Cesta ubieha príjemne, keď v tom sa pred vozom na neěalekom pahorku pri ceste mihne hlava goblina. Neunikne pozornosti družiny a Zjaec sa vydáva peši oblúkom zistiť situáciu. Po chvíľke sa vracia a oznamuje: „Traja goblini s kušami sa skrývajú na kopci za skupinou kríkov, podľa všetkého je to pasca.“ Po krátkej porade Zjaec na voze akoby niě pokračuje po ceste zatiaľ ěo zvyšok družiny obieha pahorok a vpadnú na goblinov z boku. Tí sú zaskočení prekvapivým útokom a rýchlo pobití. Ani posla ěalších troch goblinov z pahorku na druhej strane cesty nedokáže zvrátiť situáciu. Hneď ako obrali mäťvoly goblinov padol pohľad druhov na jediný výraznejší bod v krajine, ktorý od cesty nebolo vidieť. V diaľke sa ěrtá silueta polorozpadnutej veže. Neboli by to dobrodruhovia, keby sa nerozhodli preskúmať túto podľa všetkého starú stavbu. Otočili teda voz z cesty a vydali sa k zrúcanine.

V úpäť pahorku, na ktorom sa týčila poškodená veža, cival ěiernotou veľký otvor donedávna podľa pomerne ěerstvo rozhrabanej hliny zakrytý veľkou kamennou platňou odvalenou bokom. Priviazali teda kone k neěalekému krovisku a vydali sa do temnej chodby. Už po pár krokoch dorazili do rozsiahlej miestnosti podľa všetkého niekedy starostlivo zdobenej, teraz však už obsahujúcej len zaprasené zbytky. Z miestnosti viedli troje masívne kamenné dvere – na každú stranu jedny. Po krátkej porade už Gogo otváral dvere na pravej strane. Chodba za nimi po približne ôsmich metroch ústila do neveľkej miestnosti. Jej podlaha bola pokrytá vysokou neporušenou vrstvou prachu a okrem masívnej kamennej truhly v jej strede neobsahovala vôbec niě. Pokus o jej otvorenie bol úspešný, avšak Zjaec neodhalil skrytý mechanizmus šípkovej pasce a zo stien vyletelo mraěno malých šípiek, ktoré ho zasiahli, avšak našťastie príliš neporanili. Zbytok družiny sa múdro držal v pozadí takže nik iný neutrpel zranenie. Truhlička obsahovala iba niekoľko zlačkov a pár malých perál. „Tak teraz dvere naproti“, navrhol ktosi a družina vedená predstavou ukrytých pokladov zaiste nesmiernej ceny, nezaváhala. Dvere chránil jednoduchý zámok, s ktorým si však Zjaec hravo poradil. Tak isto ako v prvom prípade aj za týmito dverami bola krátka chodba ústiaca do miestnosti. Jediný predmet v tejto miestnosti predstavoval o náprotivnú stenu opretý sarkofág stojaci vzpriamene a na jeho vrchu sochu hlavy, z ktorej vyrastali netopierie krídla. Keď všetci vošli do miestnosti hlava zrazu ožila a z jej otvorených očí a úst vyľahla zelená žiara. S prenikavým výkrikom, ktorý úplne paralyzoval Zjaeca, mávajúc krídlami vzlietla. Gogo, Isa a Benedikt nezaváhali a vyrazili do útoku. Desivá hlava však už bola pri nehybne stojacom Zjaecovi a pritisla ústa na jeho tvár. Zjaec neschopný pohybu pocítil neprijemný spalujúci pocit desu nútiaci ho vzďať sa svojho vedomia a všetkou svojou vôľou sa mu vzoprel. Tento pocit trval len krátko a ěšte raz sa zopakoval avšak Zjaec bol odhodlaný nepodľahnúť. V tej chvíli dopadli zbrane a šípy na lietajúcu Abomináciu a táto sa so škrekom rozplynula. Zjaec sa strhol a cíť sa mu vrátil do teraz nehybného tela. Utreľ si studený pot z ěela a poriadne zakľal netušiac akému strašlivému osudu

práve o vlások uníkol. Posmešky ostatných členov družiny ako „aha aký milovník“, „cmuuuk“ a iné ho budú sprevádzať ešte nejaký čas.

Po chvíli sa všetci začali sústrediť na ďalší prieskum podzemia a presunuli sa k posledným dverám. Aj tieto boli zamknuté a ako aj na predchádzajúcich, ich zámok neodolal Zjaecovmu umeniu. Za nimi sa tiahla dlhá chodba. Niekoľko splašených krys, ktoré sa vyrútili priamo oproti bolo rýchlo pobitých a družina vošla do miestnosti na konci chodby. V nej stáli dva kamenné stoly, pod ktorými benediktovho úsudku slúžiace na preparáciu mätvol, v kúte sa v práchnivých kusoch starého dreveného nábytku vážalo zopár pokrútených zhrdzavených železných nástrojov. Na stope miestnosti bola pomerne široká oválna diera a odkiaľsi zhora cez ňu viselo lano. Na podlahe bola ďalšia diera malého priemeru. Z ďalšieho prechodu oproti vybehla dvojica bugbearov ozbrojených krátkymi mečmi. Rinčanie zbraní narušilo ticho podzemných priestorov. Boj sa skončil pomerne rýchlo vďaka pohotovému a zladeným reakciám celej skupiny. Oba bugbeary ležali v prachu a nikto z dobrodruhov neutrpel vážnejšie zranenia. Isa hneď po boji prehľadal obe mätvoly avšak nenašiel nič cenné. „Aha lano, idem hore“ prehlásil Gogo a napriek protestom zvyšku skupiny začal šplhať do otvoru. Ostatným sa pramálo chcelo šplhať za ním a rozhodli sa preskúmať náprotivnú chodbu. Chodba nebola príliš dlhá a už po pár metroch z nej vybiehala úzka odbočka a oproti sa rozliehala ďalšia miestnosť, ktorej dominoval kamenný stolec na ktorom ležalo telo veľkého bugbeara. Bugbear bol nepochybne mätvy. Kusy hnijúcej kože sa mu odlupovali z tváre a brnenie, ktoré mal oblečené bolo takmer rozpadnuté. V jednej ruke držal hrdzavý palčát. Keď vstúpili do miestnosti, jeho telo sa začalo dvíhať z podstavca a nejavilo priateľské umysli. Benedikt vytiahol svoj svätý amulet zamumlal modlitbu a tento sa rozžiaril. Na mohutnú obžvlú mätvolu to však malo pramály efekt a s napriahnutým palčátom zaútočilo. Isove šípy sa bez efektu zabodli do hnijúcej masy. Začal sa krutý boj, zbrane dobrodruhov spôsobovali len malé škody na veľkom hnijúcom tele zatiaľ čo však rany starým palčátom značne boleli. Gogo medzitým vyliezol na vrchol diery a ocitol sa v malej miestnosti s dvoma masívnymi dverami a striežkami v stenách. Po krátkom rozhľadnutí zistil, že sa nachádza na prízemí polozrúcanej veže, ktorú videli zvonku. Keďže zatiaľ uspokojil svoju zvedavosť zošplhal dole.

Až vtedy započul zúfale volanie a rýchlo sa rozbehol jeho smerom. Boj vyzeral takmer beznádejne, keď sa do miestnosti vrátil veľký barbar. Až s jeho pomocou sa družine podarilo zdolať veľkého zombiu avšak ani on neobišiel bez citelných šrámov. Zjaec nešťastne hľadel na svoj krátku meč, ktorý nedokázal nepriateľovi viditeľne poraniť a to ho takmer stálo život. Aj Benedikt sa s hlasným odfúknutím a takmer na pokraji smrti musel oprieť o stenu. Jeho verné kladivo, symbol jeho boha sa ukázalo byť tiež málo účinné v tomto boji. Pochmúrna nálada padla na družinu a zdalo sa, že ich sebavedomie dostalo veľkú ranu. Načeli teda do svojich zásob a závažné lektvary uzatvorili ich najväčšie rany a pozbierali z podlahy porozhadzovaný menší obnos v zlatých minciach, ktorý sa vážil v prachu. Gogo zatiaľ zreferoval čo objavil hore. Ich ďalšie kroky teda viedli tam. Po menších problémoch nakoniec všetci vyšplhali a pustili sa do prieskumu veže. Prvé dve poschodia boli zachované ale úplne púste, tretie už bolo s polovice zrúcané a schody ešte smerovali kúsok hore avšak po pár metroch končili na samom vrchu zrúcaniny. Stojac na vrchu posledného zachovalého poschodia z nenazdania začuli praskavé zvuky nasledované trepotaním krídel. Dve lietajúce príšery nápadne pripomínajúce chlietky z okraja veže, ktoré bolo vidieť zvonka vyleteli a oblúkom sa začali vracať smerom k vrcholu veže. Isa strhol luk a vypálil, jeho šípy však minuli cieľ. Obe Gargoyle sa vrhli na neho avšak Isa vďaka svojím rýchlym reflexom uníkol ich drápom.

Po krátkom boji sa obe obžvlé sochy chlietkov premenili na kameň a rozpadli na prach. Družina sa ešte chvíľu pokochala výhľadom, ale keďže sa tu nič zaujímavé nenachádzalo, spustili sa znovu do hĺbín podzemia. Nikomu sa príliš nechcelo do tajomnej odbočky ale nakoniec zvedavosť a dobrodružný duch zvíťazil. Do čela skupiny sa postavil najmenší člen Zjaec, ktorý mal ako jediný dosť priestoru v stiesnenom prostredí úzkej chodby. Po pár krokoch narazil na pomerne hustú sieť pavučin a pustil sa do ich osekávania. Lepké kusy jemnej siete sťažovali jeho pohyb čoraz viac až sa náhle ruka s jeho mečom zastavila na hustom zmotku pavučin a jeho pokus o vyslobodenie viedol len k väčšiemu zamotaniu. Už sa za ním s obťažnosťami predieral Gogo s úmyslom vytiahnuť svojho druhá z nepríjemnej situácie keď tu sa odkiaľsi z poza pavučinových závojov na stope spustil veľký pavúk priamo na Zjaeca. Jeho jedovaté kúsadlá hrýzli svoju obeť a nebyť blízkeho sa Goga, ktorému sa napriek malému priestoru podarilo mečom preseknúť ohavného tvora, poslúžil by Zjaec najskôr ako potrava. Jedom oslabeného Zjaeca sa podarilo pretlačiť na koniec chodby, ktorá našťastie v tomto úseku ústila do malej komnaty. Pavučina jed nebol našťastie príliš silný a malá flaštička protijedu neutralizovala jeho účinky. V miestnosti nebolo okrem pavučin a náprotivného otvoru v stene nič zaujímavé. Otvor bol pod ktorým všetkého kedysi zamurovaný ale zopár tehál sa uvoľnilo a popadalo na podlahu. Po chvíľke sa družine podarilo povyražať aj ostatné tehly a rozšíriť otvor tak, aby sa cez neho dalo prejsť. Za ním sa nachádzalo úzke točité schodisko prudko klesajúce do hĺbín. Špirálovitý zostup trval pomerne dlho a iba Benedikt bol schopný približne odhadnúť hĺbku, v ktorej sa nachádzali. „Ech, do moradrinovho kladiva, to je dobrých 50 metrov, ručne kopané.“ Zamrmľal trpaslík Benedikt. Koniec schodiska sa nachádzal vo vysokej miestnosti rozmerov približne 5x5 metrov, ktorej dominoval veľký portál s masívnymi kamennými dverami. V ňom bol vyrytý zlovestný runový nápis v neznámej reči. Benedikt predniesol jednu zo svojich modlitieb a písmo pred jeho očami začalo

dáva približný význam. „Ty ktorý stanul si na mieste tomto, vedz, že strašlivé je miesto toto, obra kroky svoje, navrá telo aj myseľ svoju na miesta kam náležia a vymaž vedomosť o mieste tomto z pamäti svojej, ďalej len temnota smrti desivá, ktorá naveky uzavretá byť musí a ty ňo strážia priechod k nej nachádzajú sa.“ Benedikt došiel nápis a ovanul ho zlý mrazivý pocit, akoby ho zovrela veľká kostená ruka. „Brrr citili ste to?“ Spýtal sa Gogo. Zjaec len sucho prehltol a prikývol a Isova ruka inštinktívne siahla po zbrani. „Nuž vojdime keď nás tak pekne pozývajú“ povedal po chvíli Benedikt, keď sa nikto nemal k ňmu. Dvere boli uzamknuté starým, pomerne zachovalým mechanizmom, ale ako aj všetky predtým aj tento sa Zjaecovi podarilo presvedčiť k spolupráci. Silný kamenný blok sa za škripavých zvukov a výdatnej pomoci gogových svalov odsunul nabok. Po krátkej porade sa družina dohodla na krajne opatrnom postupe.

Toto rozhodnutie sa ukázalo ako veľmi rozumné a už po prvých pár krokoch Zjaec objavil podozrivú nerovnosť na podlahe. „Aha skrytá pasca“ upozornil a dal sa do jej demontáže. Zrejme však podcenil zložitosti mechanizmu, pretože zo stien vyskočili a hneď zaskočili späť po dve čepele z každej strany a iba vďaka rýchlym reflexom mu nespôsobili väčšie zranenie. Druhý pokus bol úspešnejší, skrytý mechanizmus zabzučal naprázdno a čepele sa len pomaly a neškodne povysunuli. „Hotovo!“ s úsmevom hlásil Zjaec. Z chodby po pár metroch viedla prvá odbočka doprava na konci ktorej bola miestnosť plná spráchnivených zbytkov regálov a hrdzavých harabúrd, zrejme niekedy slúžiaca ako skladisko. Ďalšia odbočka viedla naľavo do väčšej miestnosti s dvoma kamennými stolmi a pár kamennými podstavcami na ktorých boli rozmiestnené hlinené kráhy. „Zrejme prepravená miestnosť“ usúdil Benedikt keď si prezrel stoly. Gogo medzitým stihol porozbíjať pár kráhov ale nie ako prach v nich nenašiel. Tretia odbočka viedla zas pre zmenu doprava a chodba kúsok ďalej ústila do vysokej kruhovej miestnosti. Padlo rozhodnutie preskúmať najprv odbočku. Tá sa rozšírila smerom doľava do veľkého priestoru s dvoma nízkymi kamennými lavicami po bokoch a sochou humanoida v plášti s kapusou a mačom v rukách, ktorý sa zrejme časom poškodil a zlomil. Železné dvere ktorými odbočka končila boli zamknuté len pokiaľ sa k nim nedostal Zjaec a tak skupina vošla dnu do rozsiahlej miestnosti. V nej bolo zopár sarkofágov, pohrebných výstelkou v stenách, na konci výklenok so sochou podobnou tej predchádzajúcej a ďalšie železné dvere. Z kútov miestnosti sa zdvihlo zopár doteraz nehybných postáv.

Družina už s podobnými bytosťami mala svoje skúsenosti. „Nemáťvi, uvoľnite mi miesto!“ zahrmel Benedikt a napriahol ruku so svojim posväteným amuletom. Známa krátka modlitba rozžiarila amulet a niekto ako kostlivcov padlo k zemi. Ostatok sa sľahoval z dosahu žiariaceho amuletu. Zatiaľ čo Benedikt mumlal modlitby, Isa, Gogo a Zjaec neváhali a pobili zbytok obžlivých máťvol. Po boji zbežne prehľadali priestor, ale keďže nenašli nič použiteľné pobrali sa pôvodne zamknutými dverami. Adrenálín z predchádzajúceho boja spôsobil, že poľavili v ostražitosti a pod Gogom, ktorý šiel v predu sa zrazu prepadla podlaha. Hrkot zbraní, pancieru, výkrik bolesti a nadávky sa ozývali z diery v zemi. Gogova telesná konštrukcia vydržala pád a za chvíľku bol pomocou lana vytiahnutý von. Po pravej strane chodby sa nachádzali odomknuté železné dvere. Po ďalších pár metroch končila masívnymi kamennými dverami, ktoré odolali akýmkoľvek pokusom o ich otvorenie. Za dverami naboku sa nachádzala miestnosť s jedným sarkofágom uprostred a soškami démonických bytostí po stenách. Zjaec s Isom sa pustili do prehľadávania miestnosti, avšak Goga najviac lákal sarkofág uprostred. Odsunul jeho veko a v tom momente sa spod neho vyvalil mrak dusivého a jedovatého plynu. Všetkým sa našťastie rýchlo podarilo opustiť miestnosť avšak nie celkom bez úhony. V chodbe s plnými dúškami vdychovali zatuchnutý vzduch a ich kroky sťažili náhlou únavou. Ktoś navrhol oddych a tento nápad sa stretol s úspechom. Až na Benedikta sa všetci uložili v miestnosti s prvou sochou. Benedikt so svojím známim fľaním odkráľal do miestnosti teraz už úplne máťvymi nemáťvymi a uložil sa za sochu vo výklenku. Ich spánok bol neľahký a plný nočných mŕ. Kedykoľvek sa niekto strhol zo sna a otvoril oči, zbadal v temnote nejasné obrysy veľkého bieleho oparu formujúceho sa v bizrdne a desivé tvary, nezreteľný šepot sa ozýval z hĺbín chodieb. Chladná ruka strachu pevne zvierala ich srdcia.

Po ôsmych hodinách všetci vstali avšak nikto sa necítil oddýchnutý. Ani tento stav však družinu nepresvedčil o zanechaní svojho úsilia a vidina dávnych pokladov a veľkých tajomstiev ostávala stále silná. Vydali sa teda cez kruhovú miestnosť s vetracím prieduchom v stope, z ktorého bolo poďu slabý šelest vetra. Poľahky si poradili s poškodeným mechanizmom ovládajúcim mrežu v priechode do ďalšej časti podzemia a prešli do veľkej miestnosti so šiestimi sarkofágmi v strede, širokou chodbou naľavo a užším prechodom kúsok vedľa nej. Ovanul ich chladný nepríjemný pocit avšak nebol spôsobený vzduchom, keďže sa plamienok v lampášoch ani nezachvel. Benedikt vykročil do čela a hlbokým spevavým hlasom predniesol modlitbu za možnosť odhaliť zlo. Slabá červenkastá žiara sa mu zjavila z krátkej užšej chodbičky v jednej stene miestnosti. Akoby jej samotné steny boli nasiaknuté slabou esenciou zla. Na jej konci bola zreteľne vidieť do podlahy zapustená masívna kamenná truhla. Gogo sa medzičasom pustil do svojej obľúbenej činnosti – otvárania sarkofágov. V prvých štyroch nebolo nič len vysušené zbytky tiel, ďalšie dve najbližšie pri chodbičke boli úplne prázdne, bez jediného zrnka prachu. Akoby čakali na telo, ktoré ich vyplní, užahnú a navždy sa stane ich súčasťou, lákali, vábili. Gogo sa strhol a s miknutím pustil okraj sarkofágu. Benedikt všetkým upozornil na to čo mu prepožičaná moc jeho božstva odhalila. Truhla v chodbičke bola veľmi lákavá avšak nenašiel sa nik kto by nabral odvahu otvoriť ju. Isa začal nahlas sprádzať rafinované

plány ako sa dostať k jej obsahu avšak tieto neboli príliš technicky prevediteľné. Premýšľali už hodnú chvíľu keď sa z miestnosti ktorou prišiel ozval slabý zvuk krokov. Zbrane boli vytasené takmer v okamžiku a všetci sa pripravili na boj. Do svetla lampáša pomaly a opatrne vkročila postava elfa s dlhým mečom v jednej a krátkym v druhej ruke. Po krátkej chvíli vzájomného pozorovania, ktoré hrozilo vyústiť v boj sa ozval Gogo. „Kto si a čo tu pohľadávaš?“ Elf sa predstavil ako Kriss a v krátkosti im rozpovedal o tlupe goblinov, ktorá ho zahnila do tohto podzemia. Dovoľte sa neodvážili, ale usadili sa pred vchodom. Tak keďže videl povoz a kone pred jeho vchodom a vnútri čerstvé stopy v prachu rozhodol sa vydať jediným možným smerom. Nepriateľstvo bolo zažehnané aj keď nedôvera zatiaľ pretrvávala. Kriss, ktorého nik neoboznámil z predchádzajúcimi zvláštnymi udalosťami bol hneď vyslaný do úzkej chodbičky s truhlou. Nič netušiac sa teda predral medzi stenami a zalomcoval vekom. „Zamknuté!“ oznámil. Zrak ostatných členov sa obrátil na Zjaeca. Ten rezignoval a vymenil Krissa v chodbičke.

Po chvíľke pasovania sa so zámkom v mechanizme cvaklo a Zjaec rýchlo vycúval. „Tak a je odomknuté, môžete otvárať.“ Skupina sa poďala pomaly sľahovo do strategických pozícií čo najďalej od chodbičky. Kriss pokrčiac plecami znovu prešiel k truhle a otvoril veko. Prenikavý výkrik dohľadajúci k šílenstvu zaplnil priestor a desivý chlad uderil na všetkých prítomných. Temné obrysy tieňov sa začali mihať tesne na okraji zorného poľa dobrodruhov. Keď sa obzreli v snahe zachytiť ich podstatu každý až na Benedikta zbadal bledý kostený éterický obrys siahajúci po dom desivými drápami. Strašlivý zjav zaplnil ich zrak na pozadí temnoty a strach nachvíľu paralyzoval ich telá. Bledá šľachovitá kostená ruka s drápami sa vnorila do tela. V tom výjavy zmizli a všetci členovia družiny obľiaty šľachovitým potom sa ocitli znovu v šľachovitej tme a tichu. Strach a drtivá beznádej zaplavili ich mysle a ani Benedikt nebol ušetrený tohto pocitu. Po nejakej chvíli sa všetkým podarilo čiastočne ovládnuť. Kriss siahol do truhly. Pomaly vytiahol kôpku dukátov, zlatý náhrdelník, majstrovsky spracovanú strieborne sa lesknúcu dýku a zachovalý zapečatený zvitok, v ktorom Benedikt spoznal vloženú svätú moc obnovy. Ich ďalšie kroky viedli ďalej širokou chodbou na začiatku ktorej sa Zjaecovi podarilo odhaliť a úspešne zneškodniť nášlapnú šípkovú pascu. Chodba končila kamennými dverami, ktorých zámok Zjaec odomkol a kúsok pred nimi odbočkom na konci ktorej boli ďalšie, podobné dvere, avšak tieto boli uzamknuté omnoho zložitejším mechanizmom. Vkrčili teda do odomknutých dverí do miestnosti plnej pohrebných výklenkov v stenách a tlupou nemŕtvych zombií a kostlivcov. Družina posilnená o nového člena si s nimi poľahky poradila avšak divný pocit neistoty a beznádeje oslaboval ich ruky a spomaloval reflexy. Priamo oproti bola v malom výklenku ďalšia kamenná truhla. Zjaec ju otvoril a vylovil z nej väčšiu kôpku dukátov, bohaté zdobenú dýku s vykladanou rukoväťou, niekoľko flakónikov a zvitkov a veľkú kľúčku. Po rýchlom rozdelení nájdených vecí už všetci s kľúčkom v ruke stáli pri najbližších kamenných dverách, ktoré sa im zatiaľ nepodarilo otvoriť. S očakávaním vložili kľúček do otvoru zamykacieho mechanizmu, pootočili a ten sa so sériou hlasných cvaknutí odomkol.

Za masívnymi kamennými dverami sa rozprestierala obrovská vysoká miestnosť s dvoma radmi stĺpov pripomínajúca halu katedrály. Na jej konci bola len temnota. Opatrne začali postupovať miestnosťou kryjúc sa za stĺpy. Svetlo lampáša sa strácalo v diaľke a ani zrak Goga a Benedikta nedokázal preniknúť temnotou v diaľke. Prešli pár desiatok metrov, keď sa temnota pred nimi zavlhla, stiahla do seba a sformovala sa do veľkej levitujúcej gule, absolútnej čiernej, vyplňujúcej rozsiahly výklenok, na konci lemovaný silnými stĺpmi, spájajúcimi sa do oblúku a pokrytými runami. Svetlo lampáša akoby bolo pohlcované koncentrovanou temnotou z ktorej sálala hrôza. Temná guľa sa zrazu pohla k prekvapenej skupine a z jej okrajov ako chápadla vyšľahli výrastky temnoty sápujúce sa po dobrodruhoch. Výrastky zachytili Goga a po krátkom zápase ho vtiahli do stredu temnej veci. Hneď na to podobne skončil aj Zjaec. Isa vypálil pár šípov, ktoré sa však míňali únikom. Tak tasil meč a s bojovým pokrikom priskočil na pomoc spolu s Krissom. Benedikt medzičasom mocným hlasom prednášal modlitby. Privolal obrieho mravca, avšak jeho kusadlá nedokázali poškodiť temnotu. Hneď na to sa zjavilo éterické kladivo, ktoré akoby vedené neviditeľnou rukou začalo udierať do čiernej masy. S vypätím všetkých síl a Isovou pomocou sa Gogo oslobodil. Benedikt dvíhol svoje kladivo a vrhol sa do boja. Krutý zápas trval niekoľko minút. Výrastky temnoty sa mihali vzduchom snažiac sa polapiť ešte živého a vysať z toho energiu. Svaly dobrodruhov sa napínali na prasknutie a zbrane sa mihali vzduchom. Temnoty akoby pomaly ubúdalo až sa nakoniec všetky výrastky prudko stiahli. Neprírodná temnota akoby explodovala do priestoru a vzápätí bola bleskovo vtiahnutá smerom k veľkému výklenku kde sa bez zbytku stratila. Svetlo lampáša odloženého neďaleko teraz mohlo poriadne osvetliť priestor. Veľká miestnosť akoby bola nejakým chrámom, avšak vo výklenku nebol ani náznak po akomkoľvek oltári ani ničom podobnom. Znaky na stĺpoch okolo neho nedokázal nikto z družiny ani pri najlepšej vôli preložiť, akoby sa krútili pred očami a dlhší pohľad na ne spôsoboval závrať. Okrem toho sa vo veľkej miestnosti nenachádzalo nič.

Družina sa pobrala von zanechávajúca za sebou tajomstvo tohto miesta neodhalené. Snáď práve to bolo ich veľké šťastie. Kto vie, ak bude osud tak chcieť, možno ich sem ich kroky ešte niekedy zavedú. Posledné zamknuté dvere pri miestnosti s plynovou pascou sa taktiež podarilo otvoriť nájdeným kľúčkom. Miestnosť za nimi nebola veľká. Mala steny zdobené reliéfmi zobrazujúcimi kostlivé tváre a obsahovala dva veľké sarkofágy. Medzi nimi stála zombia vo vysokom štádiu rozkladu, po ktorej liezli veľké červy. Zvyknutý na pomalý knísavý krok tohto druhu nemŕtvych boli všetci veľmi prekvapení

rýchlosťou akou toto stvorenie zaútočilo. Gogo aj Kriss stihli rozdať rany avšak boli rýchlo zasiahnutí drápami, ktoré spôsobili značné zranenia. Zopár červou sa údermi odlepilo od zombie a pristálo na nich. Ostatní členovia družiny sa taktiež zapojili do boja útočiac zo všetkých strán. Nepovšimnuté červy sa počas boja zavätali Gogovi aj Krissovi pod kožu. Aura desu obklopujúca mätavu zosilnela, čo bolo moc aj na Goga a ten s krikom a rozšírenými očami zutekal z boja do temnej chodby. „Ústup!!!!“ zavolať ktosi a všetci sa takticky stiahli do chodby smerom za Gogom. Toho stretli ažko oddychujúci v miestnosti za sochou. K slovu sa dostalo zopár liečivých lektvarov a prebehla krátka porada, v ktorej zaznelo niekoľkokrát slovo poklad. Potom sa znovu všetci tvrdohlavo vrhli späť do miestnosti. Desivá zombia sa medzičasom stihla vidieť zregenerovať avšak úderi zbraní dobrodruhou ju za chvíľu dorazili. Adrenalin z boja pomaly opadol a Gogo s Krissom začali cítiť značnú bolesť a opúšťali ich všetky sily. „Červy!!!!“ skríkol bolesťou Kriss a z hrôzou sledoval hrôu pohybujúcu sa mu pod kožou na pleci, ktorá zmizla kdesi pri krku. Zavládla krátka panika.

„Gogo skús vypiť aha toto.“ Predniesol Isa jeden zo svojich zbrklých nápadov a vylovil flakónik s lektvarom proti chorobám, ktorý kúpil za menší majetok. Keďže však nik iný nemal lepší nápad Gogo neváhal a obrátil do seba jeho obsah. Po malej chvíľke sa bolesť zmiernila. „Asi to zaberá“ Preriekol. Bezradne stojaci Kriss dostal tiež flakónik, ktorý hneď vypil. Po niekoľkých minútach napätia bolesť u oboch úplne prešla. Prišiel čas prehľadať sarkofágy. V každom z nich sa okrem zosušenej mätky nachádzal majstrovsky prepracovaný stále lesklý meč a zlatý náhrdelník. V blízkej, doteraz zaplynovanej miestnosti plynové mraeno vystúpalo k stropu kde sa držalo. V už otvorenom sarkofágu sa na mätkole nachádzal náhrdelník so zeleným kameňom. Družina sa pomaly pobrala k východu. Už videli denné svetlo prenikajúce z otvoru pred sebou, keď tu začuli škrekavé zvuky. „Goblini, úplne som zabudol“ prevravel Kriss. Ako vždy, nasledovala podrobná bojová porada, v ktorej sa prebrali všetky možné možnosti. Tých vzhľadom na zbedačený stav družiny nebolo veľa. Družinový strelec Isa spolu s Krissom a Zjaecom z chodby vystrelili prvú salvu na najbližšiu tlupu goblinov a stiahli sa do chodby. Goblini ani jednou nohou nevstúpili do chodby, avšak vrhli dnu zopár krátkych oštepov. Streba z dlhých lukov a kuše prinútila goblinov stiahnuť sa od vstupu. Toho využil Gogo s Benediktom a vybehli von bijúc najbližších zelených škreklavcov. Benedikt vybehol ďalej od kraja a uvoľnil cestu ostatným. Rany gobliních obuchov sa neškodne odrážali od jeho ťažkého pancieru. Zjaec aj Kriss prezbrojili na mieste a zapojili sa do boja. Isa ich podporoval presnou rýchlosťou strebou. Goblini boli zakrátko (ako inak) pobití a ich posledné zbytky zutekali do diaľky. Družina utáhla len pár šrámov. Hraničiarom Isovi a Krissovi sa podarilo upokojiť a ošetriť doradené kone. A všetci sa bez váhania vydali ďalej smerom k mestu Suzail. Cesta prešla bez ďalších nepríjemností a po pár dňoch prišli k bránam mesta. Vstup vyžadoval poplatok, ktorý však bez váhania zaplatili.